

Fotografas Hannesas Jungas: pokyčiai žmones gąsdina labiau nei vilkai

Sorry, this entry is only available in [Lithuanian](#).

„Tikiuosi, kad žiūrovams kils klausimas, kodėl jie kūrinyje apie vilką nemato vilko“, – sako vokiečių fotografas [Hannesas Jungas](#). Ir iš tiesų, 17-ojo fotomeno festivalio KAUNAS PHOTO konkurso KAUNAS PHOTO STAR 2020 finalininko parodoje „Vilkas čia“, rodomoje Kauno V. Kudirkos viešosios bibliotekos Jaunimo, meno ir muzikos skyriuje (A. Mapu g. 18, Kaunas), nepamatysite jokių vilko pėdsakų. Užtat nuotraukomis fotomenininkas drąsiai liečia socialinių pokyčių temas ir pokyčius, kurie gąsdina žmones ir dažnai turbūt yra daug sunkiau suvokiami nei pats vilkas.

Pasak Kauno V. Kudirkos viešosios bibliotekos kultūrinės veiklos vadybininkės, KAUNAS PHOTO 2020 ambasadorės Monikos Straupytės, paroda atskleidžia tiek Vokietijai, tiek Lietuvai, tiek visam pasauliui, bei kiekvienam asmeniškai aktualią temą – komplikotą žmogaus ir gamtos santykį, į kurį šiandien vis labiau atsigręžiama.

Monika Straupytė KAUNAS PHOTO STAR 2020 finalininko Hanneso Jungo parodos atidaryme Kauno V. Kudirkos viešosios bibliotekos Jaunimo, meno ir muzikos skyriuje © Karolina Krinickaitė | KAARA Fotografia

„Žmogus pats įsibrovė į gamtą, pavergė ją savo reikmėms, ir pyksta, kai ji po truputį grįžta atsiimti to, kas jai priklauso. Kur ta riba tarp žmogaus ir gamtos buveinių? Ar žmogus yra visagalis nuspręsti, kas gali gyventi laisvai ir netrukdomai, o kas ne?“, – svarsto ji.

Anot M. Straupytės, intriguoja, kad vilkas yra parodos pavadinime, tačiau nė vienoje nuotraukoje jo nematyti: „Vilkas yra ir tuo pačiu jo nėra. Mes jo bijome, nors net nesame matę, net nuotraukose jo nepamatome, nors žinome, kad jis yra čia buvęs. Per vilko (ne)buvimą atskleidžiamos svarbios socialinių pokyčių ir globalizacijos temos, o tuo pačiu į viską įsilieja ir žiniasklaidos tendencingumo problematika. Kuo daugiau giliniesi į šią parodą, tuo labiau supranti, kokia daugiasluoksnė ji yra, kokį svorį gali įgyti gamtos ar miesto vaizdas, suteikęs jam tam tikrą kontekstą.“

Su Hannesu Jungu kalbasi Daiva Juonytė.

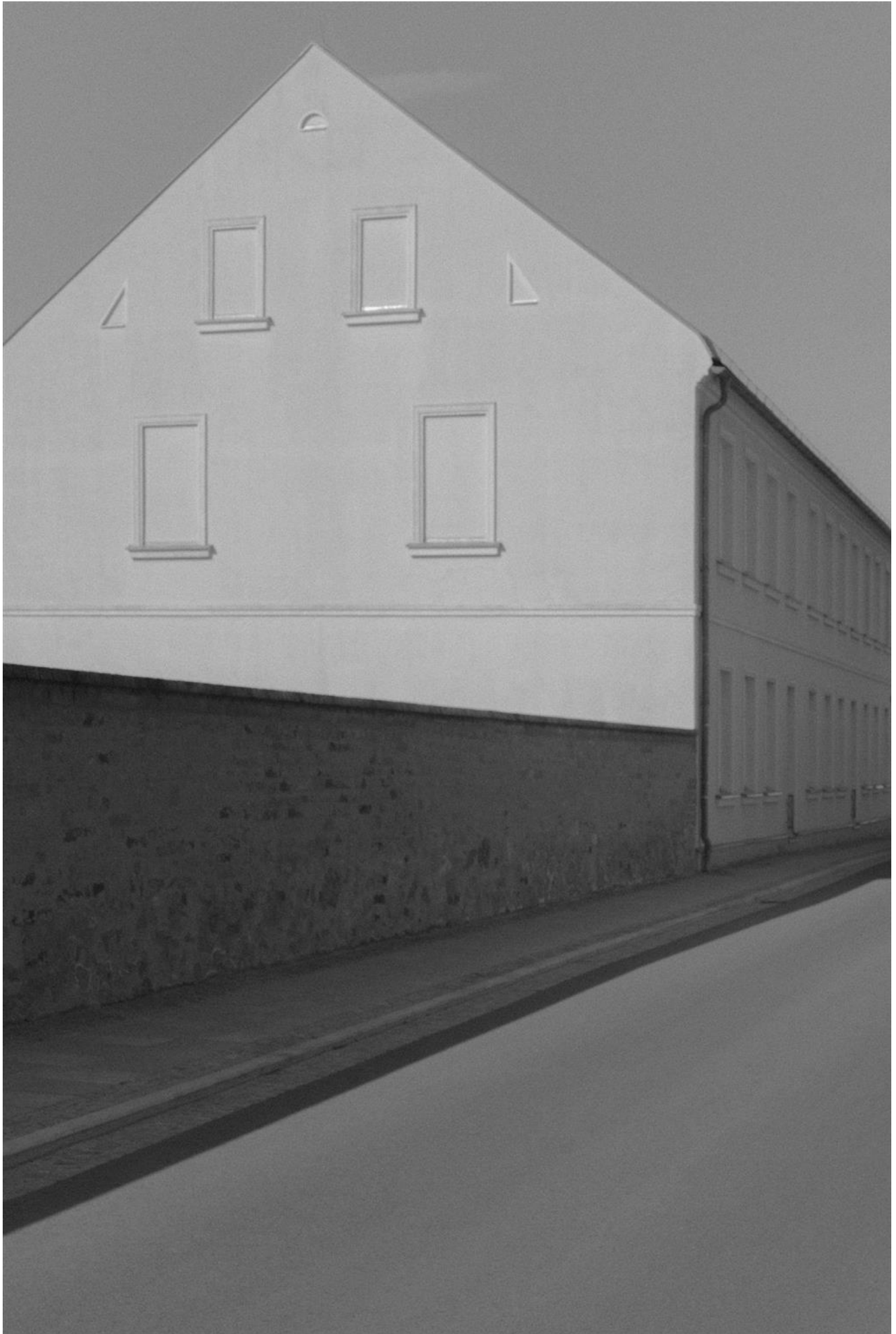
Jūsų fotografijų serijoje „Vilkas čia“ kalbama apie vilkus ir jų sugrįžimą. Papasakokite, kaip kilo mintis tą tyrinėti.

Pirmą kartą apie vilkų grįžimą į Vokietiją pradėjau skaityti dar 2017 m. Buvo keista, nes žinojau, jog per pastaruosius 200 metų vilkai Vokietijoje beveik išnyko. Tačiau paskutinį dešimtmetį šie žvėrys vėl buvo pastebėti tai vienoje, tai kitoje vietoje, o juos saugojo aplinkos apsaugos įstatymai.

Gana greitai supratau, kad gyvūnai tarnauja kaip tam tikras atpažinimo ir ribų nustatymo objektas: žaliąjį miesto elitą jų sugrįžimas džiugina, o štai kaimo gyventojai vilkus suvokia kaip grėsmę auginamiems gyvūnams ir vaikams. Šį konfliktą tarp gyvenimo mieste ir kaime keliaudamas pastebėjau ir anksčiau. Paprastai naratyvas yra toks: mieste gyvenantys žmonės priima sprendimus, su kurių pasekmėmis turi gyventi ir taikytis kaimo žmonės. Dažnai tokius sprendimus palaiko ir nauja politinė dešiniųjų partija, „Alternative für Deutschland“ (AfD).

2019 m. gegužės mėn. dalyvavau vadinamajame priminime ir informaciniame lauze prieš vilkus, kur susitikę žmonės tiesiog gėrė alų ir valgė dešreles. Dauguma jų neturėjo nieko bendra su vilkais (ar gyvūnais, kuriuos jie valgo). Mano pastebėjimu, jie greičiau norėjo užmegzti ryšį su kitais atmesdami vilką.

Kaimų nykimas, energijos perėjimas, mobilumas, skaitmeniniai pokyčiai – tai klausimai, kurie daliai gyventojų sukelia nemažai sunkumų. Pokyčiai gąsdina žmones ir yra tikriausiai sunkiau suvokiami nei pats vilkas.

Koks buvo jūsų darbo principas? Ką labiausiai norėjote užfiksuoti?

Mano darbai padalinti į dvi dalis. Pirmoje nuotraukos rodo vietas, kur vilkai buvo aptikti: čia jie gyveno, ėdė, mirė ar buvo nušauti. Tačiau užuot parodžiusios vilką, mano fotografijos kalba apie pokyčius, kurių žmonės bijo.

Antroje savo darbo dalyje rodau laikraščių ir žurnalų puslapius, kuriuose buvo publikuojami straipsniai apie vilką. Aš ištryniau visus žodžius, išskyrus straipsnių antraštes ir vietas, kurioje aprašomas vilkas. Tokiu būdu siekiu atkreipti dėmesį į žiniasklaidos afišuojamos ir tikrosios situacijos neatitikimus.

Kokius jausmus ar mintis vilkas sukelia jums pačiam?

Asmeniškai vilkas man nekelia jokių problemų. Tačiau aš gyvenu didmiestyje ir niekada nesu jo sutikęs, neauginu ar nedirbu su gyvūnais, kuriems vilkas kelia grėsmę.

Kai kuriais atvejais suprantu, kad piemenys bijo vilkų. Bet manau, jog visuomenė, užuot pasisakiusi prieš vilką, turėtų stengtis paremti nuo jų kenčiančius žmones. Jei visuomenė nuspręs, kad gyvensime šalia laukinių gyvūnų, ji turėtų remti žmones, kuriems tai kelia problemų.

Kaip ir minėjote, jūsų nuotraukose žiūrovas nemato jokių vilko pėdsakų. Tačiau fotografijos jautriai paliečia socialinių pokyčių temas. Į kokias problemas norite atkreipti visuomenės dėmesį?

Paprastai sakant, globalizaciją, išvykimą iš kaimo, kaimų nykimą – ką daryti, kai dauguma jaunosios kartos gyventojų palieka kaimus ir mažus miestelius. Gyvenimas ten nyksta: uždaromi barai, vietinės parduotuvės, dingsta viešasis transportas. Tai man rūpi labiausiai.

KAUNAS PHOTO STAR 2020 finalininko **Hanneso Jungo** fotografijų seriją „**Vilkas čia**“ iki spalio 10 d. galima aplankyti Kauno V. Kudirkos viešosios bibliotekos Jaunimo, meno ir muzikos skyriuje (A. Mapu g. 18, Kaunas), o pilną 17-ojo fotomeno festivalio KAUNAS PHOTO programą „Periferinės vizijos“ rasite [čia](#).

KAUNAS PHOTO – ilgiausiai be pertraukų rengiamas kasmetis tarptautinis fotomeno festivalis Lietuvoje ir Baltijos šalyse. 2004 m. Mindaugo Kavaliausko įkurtą festivalį organizuoja viešoji įstaiga „Šviesos raštas“. Festivalis yra pasaulinės „Festival of Light“ organizacijos narys. **Festivalį KAUNAS PHOTO finansuoja [Lietuvos kultūros taryba](#)**, kaip vieną iš strateginių tarptautinių meno renginių Lietuvoje.

Rėmėjai: [Kauno miesto savivaldybė](#), [EPSON](#).

Parodos partneris: [Kauno Vinco Kudirkos viešoji biblioteka](#).